

Bayer Zsolt: Az ember mint félig kész állat 3.

2021 augusztus 10. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Európa ma mi vagyunk!

Csak ócska, hamis Donatio Constantini van mindenütt, és roppant, fekete barbárhadak

Van egy toposzuk, generációról generációra megtanítjuk a gyermekeinknek. Ez nem más, mint Ady kompozícióhasonlata. Vagyis mi volnánk a kompozíció, amely szüntelen jön-megy a két part, Kelet s Nyugat között, s az a dolgunk, hogy végre kikössünk végleg és visszavonhatatlanul a nyugati parton. Ideje átgondolni mindezt.

Illetve úgy is feltehetjük a kérdést: Nyugat-római Birodalom vagy Bizánc? Biztos pusztulás vagy még ezer év? Ha élére állítjuk, nyilvánvaló a válasz. Ám ettől még nem könnyű ez az egész. A mi szerelmünk a Nyugat volt sokáig. És nehezen látja be az ember, nehezen éri fel ésszel, s még nehezebben vallja be önmagának, ha a szerelmétől kiderül, hogy üres is, aljas is, szajha is. Most pedig mindez kiderült.

Annak idején olyan óriás nevében hamisítottak oklevelet, mint I. Constantinus császár (Keleten, Bizáncban, az ortodoxiában: Szent Konstantin). A Donatio Constantini, vagyis a constantinusi adománylevel a történelem egyik legnagyobb hatású hamisítványa, egyebek mellett azt a célt is szolgálta, hogy az egykori birodalom keleti felében élők ne tekintsek többé „igazi rómainak”. S a birodalom keleti fele, vagyis Bizánc, köszönte szépen, majd ezer évvel túlélte a birodalom nyugati felét. Ilyesféle dilemma előtt állunk mi is.

A Donatio Constantini pedig sorra jönnek hozzánk, de ma már ócska törpék, nyavalyás gazemberek írogatják mindet: Tavaresek, Sargentinik, Rutték, Weberek, Asselbornok, Jourovák – és mindegyik arról szól, hogy mi nem is vagyunk igazi rómaiak. Igazi nyugatiak. Igazi európaiak. De akarunk-e még azok lenni egyáltalán? A válasz elsőre ott van Verlaine mesternél:

„A romlás vagyok, a hanyatlásvégi Róma: / jönnek a szűke és roppant barbárhadak / s a Birodalom únt akrosztikont farag / s stílusát bágyadó alkonyat aranyozza. / A lélek émyeg, árvasága kínozza. / Mondják, hogy messze nagy háborúk zajlanak. / Óh, hogy a lassú szív s a gyenge akarat / nem tud már s nem akar kígyúladni pirosra!”

Ó, igen! A barbárhadak itt vannak. Csak feltűnően nem szűkék. De az igazi kérdés már nem ez, az igazi kérdés maga a válasz, és Ady dilemmájának meghaladása, megtagadása. Vagyis mondjuk ki büszkén, újra és újra: Európa ma mi vagyunk!

Ha most erre járna egy marslakó, és azt kérné, hogy mutassuk meg neki azt a híres Európát, ezt a mi marslakónkat ma a következő helyekre tudnánk elvinni Európát nézni: Pozsonyba, Varsóba, Prágába, Krakkóba, Kassára, Egerbe és Budapestre, fel a Baltikumba, Zágrábba, Belgrádba és Dubrovnikba, s szinte félve mondom, de mondom: Szentpétervárra.

Európa, a mi Európánk, a normalitás, ha úgy tetszik, hát Thomas Mann Európája ide szorult vissza. S persze elvihetnénk a mi marslakónkat Berlinbe is, Párizsba is, Amszterdamba is, az épületeket még megmutathatjuk neki, de Európa lelkéből ott már nincsen semmi, csak ócska, hamis Donatio Constantini van mindenütt, és roppant, fekete barbárhadak. S ebben a mindenféle hangzavarban forduljunk ismét Rüdiger Safranskihoz:

„A globalizációs histeria azt jelenti, hogy károsodott vagy akár már teljesen tönkre is ment az embernek az a képessége, amellyel megkülönböztetheti, hogy egzisztenciálisan mi a közeli és a távoli. Erre gondolt Goethe, amikor figyelmeztetett, hogy az ember bajt okoz, ha olyasmire törekszik, amivel szabályos öntevékenység útján nem kerülhet összekötésbe. Mindaddig, ameddig a nincs igaz élet a hamisban tételbe-vételében él az ember, nagyon nehéz összeszednie a bátorságot ahhoz, hogy saját erejéből leljen rá a neki magának igaz öntevékenységre. Aki meg akarja teremteni a maga tisztását a társadalmi lét dzsungelében és a globális kommunikáció szövevényében, nem nélkülözheti az értelmes önkorlátozást. Aki az életét a sajátjaként akarja formálni, annak tudnia kell, hol van az a pont, amelyen túl nem hagyja magát formálni és in-formálni.”

És ezek a sorok még a sátáni Facebook-világ létrejötté előtt születtek! S igen: még egy kicsike in-formálás, és végképp Australopithecus lesz belőlünk.

S akkor fejezzük be elmélkedésünket Dosztojevszkij egyre érvényesebb és időszerűbb elmélkedésével, amely megjelent a Kell-e nekünk Európa? című kötetben, ezen belül pedig a Mi csupán bugrisok vagyunk Európa

szemében cím? esszében:

„Az egész tizenhét században mást sem csináltunk, mint ábrázatunk megváltoztatásán fáradoztunk. Magunkra aggattuk az európai ízlést, mindenféle fura ínyencségek evésére adtuk a fejünket, igyekeztünk nem fintorogni. [...] Azt gondolják, gúnyolódok? Egy csöppet sem. Nagyon jól tudom, hogy nem is lehetett másként kezdeni. Még a Nagy Péter el?tti id?kben, a moszkvai cárok és pátriárkák idején történt, hogy egy modern gondolkodású moszkvai tiszt francia ruhába bújt, és európai szablyát kötött az oldalára. Pontosan a sajátunkkal szembeni megvetéssel kellett kezdenünk. S ha err?l a pontról immár két teljes évszázada sem haladtunk sem el?re, sem hátra egy tapodtat sem, hát úgy látszik, ezt a hosszú ácsorgási id?t szabta ki számunkra a sors. Ha ugyan nem nevezhetjük elmozdulásnak azt, hogy mind jobban n?tt bennünk önmagunk megvetése, f?leg, amikor kezdtük egy kicsit alaposabban megérteni Európát. Arra persze rá sem rántottunk, hogy Európában határozott személyiségjegyek szerint élesen elkülönülnek egymástól a nemzetek.

Mi eleve azzal kezdtük, hogy ripsz-ropsz elpárologtattunk minden ellentmondó különbséget, s maradékként megkaptuk az általánosan »európai embertípust«, szóval már a kezdet kezdetén is csak a közöset, az európaiakat összeköt? vonásokat vettük figyelembe, és ez fölöttébb jellemz?. Azután – id?vel még bölcsőbbnek képzelvén magunkat – a civilizáció lett a vessz?paripánk, elvakultan és makacsul elkezdtek azt hirdetni, hogy a civilizációban rejlik minden, ami »általánosan közös«, ami az emberiség egységbe forrasztására hivatott. Még maguk az európaiak is csak bámultak, hogy jóllehet afféle idegenek és jöttmentek vagyunk, mégis mekkora a hitünk és a lelkesedésünk, s annál is inkább csodálkoztak, mert ?k maguk – bizony-bizony – már akkoriban kezdték lassan elveszíteni önmagukba vetett hitüket. [...] Aztán – e század közepére – néhányan közülünk méltónak találtattak a francia szocializmushoz való csatlakozásra. El is fogadták azt (a legcsekélyebb ingadozás nélkül) az emberiség egyesítésének végs? megoldásaként, azaz régóta dédelgetett álmunk valóra váltásának eszközeként. Így aztán legszentebb célunk elérésének fogtuk fel azt, ami az önzés csúcsa volt, az embertelenség netovábbja, a gazdasági káosz és handabandázás fels? foka, az emberi természet teljes meghazudtolása, mindennem? szabadság könyörtelen megsemmisítése, s mindez mit sem zavart bennünket.[...]

És mit értünk el? Különös »eredményeket«. Mindenekel?tt ajakbiggyeszt? mosollyal tekintenek ránk Európában. A legjobb és vitathatatlanul bölcs oroszokról is nagyképz? leereszkedéssel beszélnek. [...] Nem fogadtak be bennünket maguk közé az európaiak semmi áron, semmilyen áldozatért, semmilyen körülmények között. [...] Amint önmagunkká válunk, végre emberi arculatot öltünk. Ledobjuk mostani majompofánkat, szabad lények leszünk, nem pedig rabszolgák vagy lakájok. Akkor majd emberszámba vesznek, nem tekintenek majd hazátlan, nemzetközi csavargóknak, az Európa-imádat, a liberalizmus és a szocializmus semmirekell? bugrisainak.”

Sok magyaránivaló ezen nincsen. Legfeljebb annyit kell még megjegyezünk, hogy Európa ma fordított utat jár. Így elveszíti és megtagadja nemzeti jellegét, s nem egyéb, mint hazátlan, nemzetközi csavargók liberális és szocialista bugrisainak a gyülekezete. Így nem nekünk kell elkötnünk kompromisszumot a nyugati parttól, de a Nyugat indult el valahová, a semmibe. Abba a semmibe, ahol »európai értékek« alatt ma már a homoszexualitást, a kisgyerekek szexuális „felvilágosítását” (valójában zaklatását) és a 72-féle nemi identitást, valamint minden idegen beözönlésének az igenlését kell érteni.

A Nyugat elhülyült, elveszett, lótuzev?k kondájává vált. Nekünk pedig át kell mentenünk a mi Európánkat a következő évezredbe, Közép-Európával, a Baltikummal, a Balkánnal és az oroszokkal egyetemben, s ma még abban bízhatunk, hogy az osztrákok és az olaszok nem vesztek el teljesen.

A többiek meg járják a maguk útját. Menjenek át a szivárvány alatt. Nekünk nincs ott semmi keresnivalónk. (Vége)

Bayer Zsolt cikksorozatának els? része [ide kattintva](#), a második része pedig [ide kattintva](#) olvasható.

Bayer Zsolt - www.magyar nemzet.hu

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következő címen: <https://twitter.com/syracuse73>, illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájkszámít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD A trianoni gyalázaatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden magyarnak látnia kell”

Ajánló
